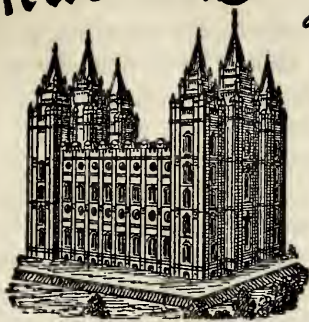


Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages



de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16.

Den 15de August 1902.

51de Aargang.

Tale af Ældste Andrew Jensen,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 11. Maj 1902.

Mine Brødre, Søstre og Benner! Det glæder mig meget at have denne Lejlighed til at tale lidt til eder, før jeg begiver mig paa Rejsen til et Land, som ligger langt herfra. Jeg vil søge at forklare Hensigten med en speciel Mission, hvortil jeg er bleven kaldet, og vil bestræbe mig for at hendraage mine Brødres og Søstres Opmærksomhed paa denne paa en saadan Maade, at de under min Fraværelse ville understøtte mig med deres Tro og Bønner.

Naar jeg om et Par Dage forlader Salt Lake City, vil det ikke blive under saadanne Omstændigheder som de, under hvilke vore Brødre i Efteraaret 1849 forlode denne Stad for at begive sig paa Rejse til Europa og der for første Gang siden Kirkens Oprettelse aabne nye Missionsmarker i flere europæiske Lande, hvis Indbyggere ikke talte det engelske Sprog. Det Skridt, som Kirken den Gang foretog, skulde senere blive af den allerstørste Betydning for Guds Folk. Apostel Crastus Snow, som nu er hensovet, var iblandt de Kaldede. Han blev beskikket til at paabegynde en Missionsvirksomhed i de skandinaviske Lande. Samtidig blev Apostel John Taylor sendt til Frankrig, Apostel Lorenzo Snow til Italien og Apostel Franklin D. Richards til Storbritannien. Ved deres Afrejse var det blevet disse Brødre paalagt, at de hurtigt muligt skulde paabegynde Oversættelsen af Mormons Bog paa de fremmede Landes Sprog, hvortil de vare sendte for at virke. Brødrene ankom i 1850 til deres Bestemmelsessteder og begyndte ufortøvet paa deres

respektive Oversættelser; Apostel Erasmus Snow fik sin Oversættelse — den danf-norske — færdig først, og en Udgave af den udkom Aaret 1851, medens den franske og den italienske Oversættelse først saa' Dagens Lys det følgende Aar (1852). Omtrent samtidig udkom ogsaa en Udgave af Bogen i det walesiske og en anden i det tykke Sprog. Endnu senere blev Mormons Bog oversat, trykt og udgivet i det hawaiiiske, det svenske, det spanske og det hollandske Sprog og for nogle Aar siden i det Sprog, som Maorierne i New Zealand tale.

Den første danske Oversættelse af Bogen udkom i et Oplag af 3,000 Exemplarer; den blev udsolgt i Løbet af nogle Aar, og en anden Udgave paa 3,000 Exemplarer udkom i 1858, udgivet af afdøde Hector C. Haight. I 1881 udkom en tredje Udgave, der blev trykt i 2,000 Exemplarer, og nu rejser jeg til Danmark for at medvirke ved Udgivelsen af en 4de Udgave. Marsagen til, at der tillægges Udgivelsen af den nye Udgave saa stor Betydning, maa nærmest søges deri, at Bogen er bleven omhyggelig revideret, og det er højst nødvendigt, at der lægges den største Omhu og Forsigtighed for Dagen ved Trykningen. Hermed mener jeg dog ikke, at der er lagt Roget til eller trukket Roget fra Original-Udgaven. Den originale Text er bleven bevaret; der er kun her og der foretaget nogle Smaaforandringer og Forbedringer, som alle bidrage til at forøge Værkets Værd.

Der hersker megen Misforstaaelse blandt vore Venner med Hensyn til den Betydning, vi Sidste-Dages Hellige tillægge Mormons Bog. Er det en ny Bibel? Er det en Bog, der træder i Stedet for den gamle hebraiske Bibel, som vi saa længe have været bekendte med? Svaret er og bliver nej! et bestemt nej! Mormons Bog træder ikke i Stedet for Bibelen. Intet Folk paa hele Jorden tillægger Bibelen større Betydning end de Sidste-Dages Hellige. Intet andet Kirkesamfund kan sætte større Pris paa den hellige Skrift end de Sidste-Dages Hellige. Men der er andre hellige Bøger. Mormons Bog blev skrevet under lignende Omstændigheder som Bibelen. For nogle Aar siden aflagde jeg et Besøg i Palæstina, og under mit Ophold der i Landet besøgte jeg flere af de Steder, hvor Profeter og andre hellige Mænd boede, medens de skrev de inspirerede Bøger, som Bibelen indeholder. Den hellige Skrift er en af Ostens Frembringelser, en jødisk Bog, som fra Guds udvalgte Folk, Abrahams Sæd, er kommen os i Hænde.

Da Mormons Bog først saa' Dagens Lys, var den Anskuelse herskende, at Bibelen var tilstrækkelig til at vejlede Mennesket til Frelse, og at en ny Bog, som gjorde Fordring paa at indeholde Guds Ord, derfor maatte være falsk. Folket var opdraget til at opfatte Sagen paa en saadan Maade; ja, i Aarhundreder havde man levet i den Tro, at Herren aldrig mere vilde aabenbare sig for Mennesker i Rjødets. Under saadanne Omstændigheder kan man just ikke undres over den Dom, der

fældebes over den „nye hellige Skrift“, i Særdeleshed naar det drejede sig om en Bog som Mormons Bog, der kom frem paa saa mærkværdig en Maade. Det blev jo strax bekjendt, hvorledes det gik til med dens Fremkomst, thi Joseph Smith talte derom bestandigt, da han først begyndte at prædike i Staterne New York og Ohio; og de andre Uldster bestræbte sig ogsaa for at udsprede Kundskaben herom saa vidt og bredt som muligt.

Mormons Bog blev skrevet af et ældgammelt Folk, som en Gang beboede det amerikanske Fastland. Dette Folk levede paa den vestlige Halvkugle paa samme Tid, som Jøderne florerede i Palæstina. Ligesom Jødefolket havde Amerikas Beboere Apostle og Profeter iblandt sig. De havde ogsaa Historikere, som vare inspirerede til at skrive, hvad deres Øjne saa' og deres Øren hørte. Saaledes frembragtes der en hellig Optegnelse, som ikke alene indeholdt historiske Skildringer af vigtige Tildragelser, men ogsaa Læresætninger og Profetier. Til Trods for den store Afstand mellem de to Lande, Forskjellen mellem Profeternes Navne, og den store Forskiel paa Omgivelser og Forhold er der en mærkværdig Lighed mellem de to Bøger, — Bibelen og Mormons Bog, — naar de stilles Side om Side.

Endsfjønt Østens Folk kaldtes Israelliter og Vestens Folk Nephiter, handlede Gud med dem paa en og samme Maade. I Stedet for at skrive deres Historie paa Papyrusruller, som Folket i Østen gjorde, skrev de vestlige Fastlands Beboere deres Historie paa Guldplader. Uden Tvivl valgte de Guld, fordi det var et Metal, som ikke forgik af Ælde, og som kunde opbevares i Jorden uden at blive ødelagt. Da Folket var ved at uddø, og da den sidste Profet, som opstod iblandt dem, saa', at hans Dage vare talte, fuldendte han den historiske Beretning om sit Folk og gik til et Sted, som Gud havde udpeget til ham, og der nedgravede han de saa betydningsfulde Plader. Her laa de derefter forvarede i 1400 Aar, indtil Joseph Smith ved en hellig Engels Bistand bragte dem for Dagens Lys.

Det maa indrømmes at der var noget Driftigt forbundet med Erklæringen om Fremkomsten af Mormons Bog overfor en Verden, som var opdraget til at tro, at ingen nye Profeter skulde opstaa iblandt Menneffene, og at himmelske Væsener ikke mere vilde lade sig til Syne. Det syntes at være den orthodoxe Mening, at det lille Jødeland var det eneste blandt alle Jordens Lande, hvis Indbyggere skulde nyde det Privilegium at se Engle og bevidne andre mærkværdige Tilfjendegivelser af Guds Kraft, og man var ikke forberedt paa, at noget Lignende kunde hænde i de Forenede Stater. Da derfor Profeten Joseph Smith paa sin egen tydelige og ligefremme Maade forklarede, hvorledes Mormons Bog fremkom, og beskrev, hvorledes han havde oversat den for medelst Guds Gave og Kraft, da forhærdede Størsteparten af Folket

deres Hjerter imod ham; og kun Faa, i Forhold til Jordens Folke-mængde, meget Faa, troede hans Vidnesbyrd. Det store Flertal af Menneffeslægten forfaste de baade ham og det Budskab, han forkyndte.

Smidlertid forstaaer Mange nu Mormons Bog bedre, end Folket gjorde paa hin Tid. Den er blevet udbredt i mange Lande; den har trængt sig ind i mange Kredse og er bleven læst af mange klartseende og dybttaenkende Menneffer. Det var dog ikke alene i Amerika, at Mormons Bog traf paa Modstand; den mødte den samme Skjæbne i Tyskland, Danmark, Frankrig og Italien. Man var ikke rede til at tro en saadan Beretning som den, der blev givet i Forbindelse med Bogens Fremkomst, langt mindre til at tro eller antage selve Bogen og dens Indhold.

De Sidste-Dages Hellige tillægge Mormons Bog stor Betydning, fordi den hjælper dem til at forstaa Bibelen; den styrker ogsaa deres Tro paa de nye Aabenbaringer, som findes i Lærdommens og Pagtens Bog; og Pagtens Bog stadfæster til Gjengjæld deres Tro paa Bibelen og Mormons Bog, fordi den lærer dem at forstaa, at Gud ikke gjør Forskjel paa sine Børn, at han ikke alene smiler med Velbehag til en Haandsfuld Folk i een lille Afstrog af Verden, men at han udgyder sine Betsignelser over Alle. Han har saaledes ikke indskrænket sig til at aabenbare sig for et Folk, som levede fjernt fra os, men han har aabenbaret sig i vor Tid og i vort eget Land og ladet ligesaa store og vigtige Begivenheder finde Sted i vore Dage som de, der tildroge sig i fordums Dage. Derfor kunne vi med al Troværdighed sige, at vi tro paa en levende Gud, — en Gud, som aabenbarede sig fordom, og som aabenbarer sig nu til Dags, — en Gud, som i gamle Dage inspirerede sine Tjenere til at skrive, som de bleve inspirerede af den Helligaand, og som ligeledes er i Stand til at gjøre det samme nu. Vi glæde os ved Tanken om, at vor Tro paa Guds Tilværelse og vor Kundskab om hans Karakter og Egenskaber ikke er grundet paa det jødiske Folks Vidnesbyrd alene, men at vi ogsaa have Nephiternes Vidnesbyrd desangaaende; og foruden disse to Folks Vidnesbyrd have vi ogsaa det, som vore Samtidige have givet os, og disse Vidnesbyrd burde have destomere Vægt, eftersom vi ere personlig bekendte med dem og med deres Slægt og vide, at deres Sanddrubhed og Retfæstighed er almindelig anerkjendt iblandt fordomsfrie Menneffer. Vi ere i Besiddelse af flere Mænds Vidnesbyrd, som have modtaget Aabenbaring fra det Høje, og som have bevidnet vigtige Tilfjendegivelser af Guds Kraft i vor Tid og Slægt. De bekræfte med højtidelige og forsikrende Ord, at de have set og hørt det Samme, som Folk, der levede for mange Aarhundreder siden og i fjerntliggende Lande, saa' og hørte.

Naar en saadan Forklaring er afgivet, burde vore Venner ikke finde det upassende, at vi sætte saa stor Pris paa Mormons Bog. Vi juble

ved Tanken om, at Herren har givet os denne Bog, og vi takke ham for al den Oplysning, som den giver os om Evangeliet. Det giver os tillige Tilfredshed at vide, at Mormons Bog oplyser os om de nordamerikanste Indianeres Oprindelse og Herkomst, thi dette er Noget, som er skjult for den øvrige Verden eller for Alle, som ikke antage Mormons Bog som en guddommelig Aabenbaring. Verdens bedste og navnkundigste Historiefrivere se sig ikke i Stand til at kunne give os Oplysning om Amerikas Urindvaaneres Oprindelse, og de Slutninger, som Videnskabens Mænd komme til i saa Henseende, ere højst utilfredsstillende. Mormons Bog indeholder saaledes den eneste paalidelige Beretning, vi have, om de nordamerikanste Indianere. Naar vi se bort fra Mormons Bog, finder jeg, at der i Sir George Grays Skrifter findes den sundeste Fortolkning af dette Spørgsmaal. Sir Gray var i sin Tid Guvernør paa New Zeland, og under sit Ophold der studerede han med stor Interesse de polynesiske Stammers Sædvaner og Skikke, og han kom til den Slutning, at de Indsødte paa Sydhavsøerne vare en Afstamning af Israels Hus, og at de havde stor Lighed med Indianerne i Nordamerika. Han skrev flere værdifulde Afhandlinger om Polynesierne, og jeg forstaar, at nogle af disse have vundet stor Anerkjendelse, baade i Amerika og England.

Vi have en Mængde Beviser paa Mormons Bogs Troværdighed. Fra selve Bogens Indhold faa vi store Beviser for dens guddommelige Oprindelse, og vi have ogsaa deres Udsagn at støtte os til, som vare personlig bekjendte med Joseph Smith. Da Mormons Bog først udkom, blev et vist Dokument, kjendt under Navn af „De tre Vidners Vidnesbyrd“, læst med stor Interesse af dem, som ikke lod Fordom beherske deres Fornuft og Dømmekraft. Disse tre Vidner erklære, at de faa' en Engel fra Himmelen, som viste dem Pladerne, hvorpaa Mormons Bog var indgraveret, og deres Vidnesbyrd findes paa Titelbladet af Mormons Bog. Det vil kun tage et Par Minutter at læse det, og maaske det kan tjene til Grundlag for nogle faa Bemærkninger, som jeg agter at gjøre om disse Mænd.

De tre Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, have set de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Visshed, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have set de Indgravninger, som ere paa Pla-

derne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft, og ikke ved Menneffers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa' og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa' dem, og bære Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulde bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi for at være lydige mod Guds Befalinger vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneffers Blod, og vi ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Være være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere een Gud. Amen!

Oliver Cowdery. David Whitmer. Martin Harris.

Disse tre Mænd vare i nær Berøring med Joseph Smith, medens han oversatte Mormons Bog; Oliver Cowdery skrev endog saa den største Del af Bogen efter Profetens Diktat. Nu traf det sig, at Oliver Cowdery ikke forblev en trofast Sidste-Dages Hellig, og dette gjør efter min Mening hans Vidnesbyrd saa meget stærkere; thi uagtet han forlod Kirken og i en lang Tid var fjendtlig stemt imod Joseph Smith, benægtede han dog aldrig Sandheden af sit Udsagn om Mormons Bog.

Man har søgt at kalde hele Beretningen om Mormons Bogs Fremkomst bare Opspind og Bedrageri, og man har tænkt sig Muligheden af, at disse fire Mænd kunde have fiddet i Raad sammen og vedtaget en Plan med det Formaal for Øje at føre Verden bag Lyset. Noget saadant har jo før ladet sig gjøre i den religiøse Verden; men der er Noget, som vedrører disse tre Mænd, som er meget ejendommeligt, ja, i højeste Grad mærkværdigt. De bleve nemlig alle udelukkede af Kirken, fordi de havde begaaet visse Synder, som Kirkens Love straffede med Udelukkelse af Samfundet; men de toge aldrig deres Vidnesbyrd tilbage.

Efter at Kirken havde lukket sine Døre for Oliver Cowdery, slog han ind paa Juraen og var i flere Aar Sagfører i Staten Michigan; men aldrig benægtede han Sandheden af Mormons Bog. Derimod synes det, som om han benyttede enhver given Lejlighed til at hævde dens guddommelige Oprindelse. Der siges, at en Herre i Michigan ved en vis Lejlighed tiltalte Oliver Cowdery som følger: „Hr. Cowdery, jeg ser, at Deres Navn er fæstet til denne Bog (Mormons Bog, som Spørgeren havde i Haanden); hvis De tror, at den er sand, hvorfor er De da i Michigan?“ Derpaa læste Manden Navnene paa Vidnerne og spurgte: „Hr. Cowdery, tror De denne Bog?“ „Nej, min Herre,“ svarede Oliver Cowdery. „Meget godt,“ siger Manden, „men Deres Navn er

fæstet til den, og De siger her, at De saa' en Engel og Pladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke tror den. Hvad er nu det Rette?" Oliver Cowdery svarede: „Mit Navn er fæstet til den Bog, og hvad jeg der har sagt, det saa' jeg; jeg veed, at jeg saa' det, og Tro har intet at gjøre dermed, thi Kundskab har opslugt Troen, som jeg havde paa Bærket, siden jeg veed, at det er sandt.“

Dette var Oliver Cowderys Vidnesbyrd i de mørkeste Timer af hans Liv. Han forlod Kirken i 1838. Ti Aar senere, da de Hellige vare bleve uddrevne fra Nauvoo og vare paa Vejen til Klippebjergene, eller rettere, efter at Pionererne allerede havde naaet Store Saltsødal, traf Oliver Cowdery sammen med en Del af Kirkens Medlemmer, som havde forladt Nauvoo og midlertidigt slaet sig ned i Council Bluffs, Iowa, den Gang en liden Flække, men nu en stor By. Der afholdtes netop en Konference dersteds i Oktober Maaned 1848, og Oliver Cowdery, som var tilstede, stod frem og bar et kraftigt og overbevisende Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og anmodede om at blive gjenoptaget i Kirken. Han ønskede sig ingen fremragende Stilling i de Helliges Samfund lig den, han tidligere havde indtaget, men han bad kun om at blive et ydmygt Medlem. Medens han talte, vendte han sig om mod Apostel Orson Hyde og sagde: „Jeg lagde mine Hænder paa denne Mand; ja, jeg lagde min højre Haand paa hans Hoved, og jeg bekræftede dette Præstedømme (det melkisebekske Præstedømme) paa ham, og han har det den Dag i Dag.“ Han sagde endvidere: „Jeg nedskrev med min egen Haand Oversættelsen af hele Mormons Bog, med Undtagelse af nogle saa Sider, efter som Ordene flød fra Profeten Joseph Smiths Læber, og efter som han oversatte den formedelst Guds Gave og Kraft ved Urim og Thummin eller, som de kaldes i nævnte Bog, „de hellige Udtydere“. Jeg saa' med mine egne Øjne og berørte med mine egne Hænder de Guldplader, fra hvilke den oversattes. Jeg saa' tillige med mine egne Øjne og berørte med mine egne Hænder „de hellige Udtydere“. Nævnte Bog er sand. Sidney Rigdon har ikke skrevet den. Hr. Spaulding har ikke skrevet den. Jeg selv skrev den, efter som Ordene kom fra Profetens Læber. Den indeholder det evige Evangelium og kom frem for Menneskenes Børn som Opfyldelsen af Johannes' Aabenbaring, hvor det hedder, at han (Johannes) saa' en Engel komme med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14: 6.) Den indeholder Saliggjorelsens Grundfætninger, og dersom I, mine Tilhørere, ville vandre ved dens Lys og adlyde dens Forstrifter, ville I worde frelst med en evig Frelse i Guds Rige. Jeg var nærværende hos Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og meddelte os eller gjengav det mindre eller aaroniske Præstedømme og sagde, at det skulde forblive paa Jorden, saa længe Jorden

staar. Jeg var ogsaa nærværende hos Joseph, da det højere eller det melkesedeste Præstedømme blev gjengivet ved hellige Bæfener fra det Høje. Dette Præstedømme bekræftede vi derefter gjensidigen paa hinanden ifølge Guds Billie og Befaling. Dette Præstedømme skal ogsaa, efter hvad der den Gang blev sagt os, forblive paa Jorden indtil Tidens Ende. Dette hellige Præstedømme eller denne hellige Myndighed lagde vi derefter paa Mange; den er lige saa god og guldig, som om Gud selv havde givet den."

Saa Dage efter Afholdelsen af nævnte Konference blev Oliver Cowdery ved Daab atter et Medlem af Kirken og gjorde strax derefter Forberedelser til at gaa til England paa Mission; men under et Besøg hos sine Slægtninge i Richmond, Ray County, Missouri, blev han syg, og den 3. Marts 1850 døde han der. (Fortjattes.)

Den 15de August 1902.

Forskjellen mellem kjødelig Efst og Kjærlighed.

Der findes næppe nogensteds paa Jorden en ugudelig Mand, som ikke gjør Forsøg paa at retfærdiggjøre sig og saa sine flette Handlinger til i egne og andre Folks Øjne at se saa smaa ud som muligt. Man vil saa gjerne forene en begaaet Synd med Noget, som er rent og godt eller behageligt for Sanserne. Man søger ofte at skjule Syndens hæslige Form under et fint Tæppe og, billedlig talt, bortfjerne Ugudelighedens Stank ved Hjælp af Røgelse eller Bellugt. Man taler som oftest om det Gode og Dydige for derved at skjule Gjerninger af en hel modsat Beskaffenhed, og paa denne Maade villedes ved mange Lejligheder de Uagtsomme og Uvise.

Læseren vil erindre, hvorledes Kong Saul ved sin Tilbagekomst fra Krigen mod Amalekiterne medbragte, „hvad der var godt af smaat Kvæg og stort Kvæg . . . og af Lammene, ja alt det, som godt var“, under det Paaskud, at han vilde ofre det til Gud (1. Sam. 15: 9—15.) Men Herren saa' i denne Handlemaade Sauls Egentjærlighed og forkastede baade ham og hans Hus. Uria den Hethiter døde i Krigen eller i Kamp mod Israels Tjender, men Herren erklærede ved Profeten Nathan, at Kong David havde dræbt Uria. (2. Sam. 12: 10.) Jødernes Ypperstepræster beskyldte Jesus for Troløshed mod Kejseren og for Bespottelse mod Gud og bleve saaledes Marsag til hans Korsfæstelse, medens de selv vare troløse mod baade Kejseren og Gud.

De Unges Sind blive ofte forgiftede ved at læse Beretninger om Banditter, Røvere, Mordere og andre Forbrydere. Tiltræktningen ligger ikke deri, at Læseren elsker Synd, i det mindste ikke til at begynde med, men deri, at Historien fortæller paa en saadan Maade, at Forbrydere ofte gjøres til Helte. Deres Klogskab, Styrke og Mod udbreder ligesom et Dække over affyhelige Forbrydelser, som forarsage Sorg, Elendighed og Død. Men Bandittens Daad er lige saa foragtelig i en retsstaffen Mand's Øjne som den snedige Tyvs Bedrifter. Tapperhed tjener ikke til Undskyldning for Mord. En tapper Mand gjør sig ikke skyldig i Brøde, thi han beskytter dem, som ere i hans Magt, men ødelægger dem ikke.

Som en falsk Undskyldning for Uhygghed taler Synderen ofte om Kjærlighed, og Verden antager i Umindelighed en saadan Forklaring. Men sand Kjærlighed leder hverken Mand eller Kvinde til at træde Dyden under Fod; det er kjødelig Lyst, som gjør dette. Kjærligheden beskytter og værner om sit Formaal; kjødelig Lyst derimod udsætter den for Fare og Skam. Kjærligheden opbygger og forædler, kjødelig Lyst nedbærdiger og ødelægger. Kjærligheden er maadeholden og selvbeherfskende og giver varig Glæde; kjødelig Lyst tilfredsstiller sin Vellyst og ender i Sorg. Kjærlighed forøger Ens Styrke og Mod; kjødelig Lyst tilintetgjør gode Forsætter og forarsager Græmmelser og Skam. Kjærlighed ophøjer Menneftet og er Gud velbehagelig; kjødelig Lyst fornædrer Menneftet og opirrer Gud til Brøde.

Jngen Kvinde vil blive forført eller ruineret af En, som virkelig elsker hende. Hans oprigtige Kjærlighed vil tjene hende til Beskyttelse. Han vil, hvis Nødvendigheden skulde fordre det, værne om hendes Dyd med sit eget Liv og ikke forsøge at berøve hende det. Hvis han elsker hende med sand Kjærlighed, vil han lige saa samvittighedsfuldt vaage over hendes som over hans Søsters eller Moders gode Navn. I Stedet for at friste hende til at synde vil han gøre sig fortrolig med hendes Naturs Bestaffenhed og komme hendes Svaghed til Hjælp med sin Styrke. Jngen Mand forfører sin Nabos Hustru, fordi han elsker hende. Hvad vilde han med Kjærlighed i sit Hjerte ikke gjøre for at beskytte hendes Ære og hellige Ægteskabspagt? Og hvis en Kvinde frister en Mand, maa han ikke tro, at det er Kjærlighed, som behersker hendes Djes eller Læbers Kjærtegn. Kvinden erkjender Mandens Styrke og elsker ham derfor. Selv om hun er ond eller lidensfabelig, vil hun foragte ham, dersom han giver efter for hendes Villie og ofrer sin Ære paa Udydens Altet.

Verden synes næsten at have forglemt, hvor frygteligt det er at træde Dyden under Fod. Verdens Børn forvente næppe i vor Tid, at Noget i Løbet af sin Barndom, sin Manddom eller Alderdom skal kunne leve saaledes, at ingen vellystig Tanke skal fængsle hans Hjerte,

og at ingen udydig Handling skal formørke hans Liv eller fordærve hans Sjæl. Desuagtet elsker Herren Kyskhed og Dyd lige saa meget nu som i forbums Dage, da han befalede, at en Person skulde bøde med sit Liv for Ukyskhed. Han tilgiver gjerne dem, som i deres Uvidenhed have overtraadt hans Bud, men han fordrer, at de Sidste-Dages Hellige skulle være dydige og kyske og belære deres Børn om Dyd og Retfærdighed fra deres tidligste Barndom. Han antager ingen falsk Undskyldning for Brud paa Kyskhedens Love, men fordrer, at Menneskets Livskilde skal holdes aldeles ren og ubesmitet.

Francis M. Lyman.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Joseph W. Poulsen fra Richfield, Utah, ankom til Kjøbenhavn som Missionær til Skandinavien den 27. Juli og bestiftedes til at virke i Aarhus Konference.

Forskyttelse. Ældste Hyrum J. Hanson bestiftes til at eftertræde Ældste Niels Løfgren i Præsidiet af Gøteborgs Konference. Ældste Carl H. Carlson løses fra sin Virksomhed i Gøteborgs Konference og kaldes til at arbejde paa Missionskontoret i Kjøbenhavn. Ældsterne James S. Jørgensen og Lars P. Nielsen løses fra deres respektive Arbejdsmarker i Aarhus og Aalborg Konferencer og bestiftes til at virke i Kjøbenhavns Konference. Ældste Andrew C. Anderson bestiftes til at præsidere over Sundsvalls Konference.

Afsløsning. Efter vel udført Missionsarbejde ere følgende Brødre løste fra deres Virksomhed med Tilladelse til at vende tilbage til deres Hjem i Zion: Nils Løfgren fra at præsidere over Gøteborgs Konference; Chas. L. Anderson jun. fra at præsidere over Sundsvall Konference, Willard R. Skanck, Fred. W. Christensen og Johan Jensen fra deres Virksomhed i Kristiania Konference; Swen W. Nielson fra at virke i Malmø Konference; Chr. C. Binderup fra at arbejde i Aalborg Konference og Chr. H. Christiansen fra sin Virksomhed i Aarhus Konference.

Fra den 1. September førstkommende vil Missionens og „Skandinavien's Stjernes“ Kontor-Adresse blive:

Korsgade 11, Kjøbenhavn.

Korrespondance.

Salt Lake City, Utah, den 19. Juli 1902.

Præsident Anthon L. Stanchy.

Kjære Broder! Det glædede os for nogle faa Dage siden at læse et Telegram fra Europa, der meldte, at Missionshuset i Kjøbenhavn var bleven indviet, og at et stort Antal Amerikanere var forsamlet ved denne Lejlighed. Det er visselig meget tilfredsstillende, at vi nu i Kjøbenhavn have en Sal til Forsamlingsbrug, hvorhen vi kunne indbyde vore Venner og sandhedsøgende Sjæle uden at stamme os ved Stedet — Noget, som vi tidligere ofte maatte gjøre, saalænge der afholdtes Møder i Sale, der vare smaa og uanselige. Vi lykønske de Hellige i den skandinaviske Mission i Anledning af Missionshusets Indvielse. De have nu ikke alene en smuk og rummelig Forsamlingshal i Danmarks Hovedstad, men ogsaa et passende og hyggeligt Hjem i Stikkelse af et Missions-Hovedkvarter.

Derimod bedrøber det os at høre, at Kirkens Bygning i Christiania er i en faldefærdig Tilstand. Det er beklageligt, at den blev opført saa samvittighedsløst og af saa daarlige Materialer. Ellers kunde denne Bygning endnu i mange Aar have tjent de Hellige i Norge til Ære og Nytte. Vi tro, at en god og tidsvarende Sal i Christiania er nødvendig til Forfremmelsen af Herrens Værk i den Del af Missionen, og efter som vi eje en saa god og centraltbeliggende Byggegrund, have vi besluttet at forstrække den skandinaviske Mission med nogle Midler til Hjælp ved Opførelsen af et nyt Hus i Christiania. De bedes at lægge særdeles Vægt paa at faa en god Grundvold lagt til Bygningen, og dersom den ikke kan blive stærk og solid paa nogen anden Maade, saa lad Tømmerstokke drives dybt i Jorden som et Underlag for den virkelige Grundvold at hvile paa. Det er os en stor Tilfredsstillelse at vide, at De, Præsident Stanchy, har været en praktisk Bygmester i Utah; thi Deres Erfaring i Faget vil sætte dem i Stand til at undgaa de Fejltagelser, som de forrige Bygmestre gjorde sig skyldige i, og dygtiggjøre Dem til at foretage saadanne Forbedringer i den nye Bygning, som kunne anses for nødvendige. Det er vort Ønske, at De strax vil tage fat paa Arbejdet

Vi have ogsaa givet Ordre til, at der skal sendes et hundrede Exemplarer af „Bibuben“ til Danmark og Norge — altsaa 200 Exemplarer ialt. Disse bør fordeles saaledes paa de forskjellige Konferencer og Grene, at de kunne gjøre det mest mulige Gode.

Vi have med stor Interesse læst Deres Rapport over det Held, som følger Eldsternes Virksomhed i Skandinavien, og vi bede oprigtigt, at Guds Værk maa vedblive at gjøre Fremgang der saa vel som i alle Dele af Herrens Bingsgaard.

Med venlig Hilsen til Dem samt til Præsident Christian D. Fjeldsted og Ældste Andrew Jensen samt til alle Deres Medarbejdere forblive vi
 Deres Brødre i Evangeliet,
 Joseph F. Smith, John R. Winder, Anthon G. Lund.

General-Konferencen i Kjøbenhavn.

(Fortjat fra Side 231.)

Mandag den 7. Juli Kl. 10 Formiddag.

Præstedømmsmødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Missionærerne, som arbejdede i Kjøbenhavns, Aalborg, Aarhus, Kristiania og Bergens Konference, gave korte Beretninger om deres Missionsvirksomhed. Det øvrige af Tiden benyttedes af Præsidenterne Christian D. Fjeldsted og Francis M. Lyman, som talte særdeles belærende til Brødrene. Missionærerne bleve saaledes underviste om at holde Dagbøger og i disse nedstrive Navnene paa gode Menneſter, som gjorde dem godt. Brødrene burde ikke forestille sig, at en udenlandſt Mission ſkulde vare bestemt to Aar; men de ſkulde fortsætte deres Virksomhed med uvækket Iver, ſaa længe deres Tjeneste i deres forſkjellige Arbejdsmarker var nødvendig.

Et andet Præstedømmsmøde begyndte Kl. 2 Eſtm. paa ſamme Maade. Missionærerne, som arbejdede i Trondhjems, Stockholms, Gøteborgs, Malmø og Sundsvalls Konference, afgave Rapporter om dens Virksomhed, hvorpaa Ældste Levi E. Young, Præsident over den ſveigiſte Mission, talte roſende om den ſkandinaviſke Folkerace, hvis Udvandring fra Bjergegnene mellem det ſorte og det kaſpiſke Hav og Medſættelſe i Nordenland var almindelig bekjendt. Hele Tiden, ſiden denne Udvandring fandt Sted, havde det ſkandinaviſke Folk udmærket ſig ved deres Frihedſkærlighed og Tapperhed og nu i den ſenere Tid ved deres Villighed til at annamme Jeſu Krifti Evangelium.

Præsident Francis M. Lyman foreſlog Kirkens almindelige Autoriteter, Missionspræsidenterne og Andre til Opholdelſe i følgende Orden:

Joseph F. Smith ſom Profet, Seer og Aabenbarer ſamt Præsident for Jeſu Krifti Kirke af Sidſte-Dages Hellige med John R. Winder ſom ſin første og Anthon G. Lund ſom ſin anden Raadgiver.

Brigham Young ſom Præsident for de tolv Apoftles Kvorum og denne tilligemed Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Marriner W. Merrill, Matthias F. Cowley, Abraham D. Woodruff, Rudger Clawson, Reed Smoot og Hyrum M. Smith ſom Medlemmer af de tolv Apoftles Kvorum.

John Smith ſom Kirkens præſiderende Patriark.

Raadgiverne i det Førſte Præsidentſtab og de tolv Apoftle ſom Profeter, Seere og Aabenbarere.

Seymour B. Young, Christian D. Fjeldsted, Brigham G. Roberts,

Geo. Reynolds, Jonathan G. Kimball, Hulon S. Wells og Joseph W. Mc. Murrin som de første syv Præsidenter over de Halvfjerds.

Wm. B. Preston som Kirkens præsiderende Biskop med Robert T. Burton og Orrin B. Miller som sine Raadgivere.

Anthon H. Lund som Kirkens Historiefriber og General-Registrator, med Andrew Jensen, Orson F. Whitney, A. Milton Musser og Brigham H. Roberts som assistierende Historiefriberere.

Joseph F. Smith som Kirkens timelige Forvalter.

Joseph F. Smith, Willard Young, Anthon H. Lund, James Sharp, John Nicholson, Geo. H. Brimhall, Rudger Clawson, Joseph M. Tanner og John R. Winder som Kirkens Undervisningsbureau.

Francis M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission.

Anthon L. Skanckh som Præsident over den skandinaviske Mission; Christian D. Fjeldsted og Andrew Jensen som specielle Missionærer i Skandinavien; Carl H. Carlson som Missionssekretær og Skriver for »Nordstjärnan«; Jens Jensen som Skriver for „Skandinaviens Stjerne“, Hans D. Young som omrejsende Uldste i Norge. Peter Christensen som Præsident over Kjøbenhavn, James C. Petersen over Aarhus, James Johnson over Aalborg, Niels Anthon over Stokholms, Niels Løfgren over Gøteborgs, John N. Erikson over Malmø, Charles L. Anderson jun. over Sundsvalls, Willard A. Christoffersen over Christiania, Peter Jensen over Bergens og Charles F. Olsen over Trondhjems Konference. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Efter som den sædvanlige Halvaarskonference i Kjøbenhavn ikke var bleven holdt det forløbne Foraar, aflagde Præsident Peter Christensen en samlet Rapport, hvilken udviste, at der i Løbet af de sidste elleve Maanedes var dødt 47 Personer i Kjøbenhavns Konference. I samme Tidsrum vare 26 ordinerede til Præstedømmet og 17 Børn velsignede; 28,102 Skrifter og 1,024 Bøger vare omsatte, 28,477 Fremmedes Huse besøgte, 5,764 evangeliske Samtaler og 467 offentlige Møder afholdte, foruden 91 Søndagsstolemøder og 32 Præstedømmesmøder. Brødrene fra Zion bleve beskikkede til at arbejde i Konferencens forskjellige Grene som følger: Peter Christensen og Parley P. Andersen i Kjøbenhavn; Wilford M. Christensen og Fred G. Nielsen i Nordøst-Sjælland; Andrew C. Sørensen og Eli J. Bell i Nordvest-Sjælland; Hans J. Zobell og James C. Jensen i Sydøst-Sjælland, Peter M. Jensen og Niels A. Thomsen i Sydvest-Sjælland; Anthon L. Andreasen og David W. Thompson paa Volland-Falster og Jacob S. Bastian og Christian M. Nicolaisen paa Bornholm.

Præsident Lyman talte derefter særdeles belærende til Forsamlingen.

Præsident Anthon L. Skanckh oplæste en Rapport over det i Løbet af de sidste syv Maanedes udførte Missionsarbejde i Skandinavien, hvoraf fremgik, at 280 Personer vare tillagte Kirken ved Daab i nævnte

Tidsrum, nemlig 102 i Danmark, 118 i Norge og 60 i Sverige; 161 Eldster fra Zion og 2 lokale Eldster virkede for Nærværende som Missionærer i Missionen, og af disse vare 121 Eldster fra Zion tilstede i denne Generalkonference. Taleren sagde, at Udfigterne for Evangeliets Fremme i de fleste af Konferencerne vare gode; der fandtes Søndags-skoler i alle Missionens større Grene, af hvilke de fleste vare godt besøgte, ikke alene af de Helliges egne Børn, men af mange, hvis Forældre ikke tilhørte Kirken. Ligeledes fandtes gjensidige Uddannelsesforeninger for de Unge samt kvindelige Hjælpeforeninger i de større Grene. Taleren hændrog speciel Opmærksomhed paa Missionens Tidskrifter „Scandinaviens Stjerne“ og »Nordstjärnan« og troede, at Abonnentantallet paa disse kunde forøges betydeligt, hvis Missionærerne vilde bruge deres Indflydelse i den Retning.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Præsident Francis M. Lyman.
Jens Jensen, Skriver.

Bionisternes Kongres.

En Depeche fra Philadelphia U. S. A. berettede for en Tid siden, at den fjerde aarlige Forsamling af de amerikanske Zionister begyndte i denne Stad Søndagen den 16. Maj, og at Mødet var større end nogen- sinde før i denne Bevægelses Historie. Dette synes ikke at bekræfte Beretningerne, vi høre saa ofte, at Zionismen ingen Fremgang gjør her til Lands. Sandheden er, at der findes en stærk Bevægelse blandt Hebræerne i alle Lande til det hellige Land og Gjenoprettelsen af denne Nation.

Det er vel bekjendt, at Zionisternes Plan er med Stormagternes Tilladelse at oprette et Ryl i Palæstina af deres Race, og naar den belejlige Tid kommer, ville de rige amerikanske Jøder ikke gjøre mindre end deres Brødre i andre Lande for at befordre dette i Sandhed store Maal. Det forventes, at Dr. Theodor Herzl vil besøge de Forenede Stater i Sommerens Løb i Selskab med en stor og dygtig Stab af Talere for at vække en endnu større Interesse i denne Anledning. Dr. Herzl opnaaede Berømmelse paa en Dag ved at forkynde, at Zion skulde gjenoprettes og at det hellige Land skulde gives tilbage til den Race, til hvilken Gud ved Moses skjænkede det. Han foreslaar at gjenopbygge den jødiske Stat og gjenoprejse Judas gamle Herlighed i en stærk Nation, der skal bebo sine gamle Landemærker. Forslaget har været bitterlig bekæmpet af fremragende Jøder, som i deres Velstand blandt andre Folk intet Ønske have om at gaa tilbage til det Land, som Romerne lagde øde; men hans Opfordring er ikke til dem.

For Nærværende er der to store Hindringer at overvinde. Den ene er de europæiske Stormagters Frygt for Noget, der kunde forstyrre den nuværende Tilstand i Levanten. Den anden er Mistanken, som Sultanen af Tyrkiet nærer angaaende sit Overherredømme i Syrien. Men begge disse Hindringer ville kunne overvindes paa en eller anden Maade. Benge er særlig det, som Tyrkiets Hersker mangler, og de mest liberale Bevillinger kunne opnaas ved Guld.

Jmidlertid strider det hellige Lands Forberedelse for at modtage Jøderne raft fremad. Det Følgende, som forklarer sig selv, udkom for nylig i New Yorks Evening Post.

Jernbanen fra Joppe til Jerusalem, som først kun var et Forsøg, betaler nu alle sine Omkostninger, og ligeledes andre Linier, der ville berøre Punkter af Interesse i Jordan-Dalen, til hvilke der er gjort Udkaft, eller, paa hvis Fuldbendelse der arbejdes.

I Jerusalem findes nu elektrisk Belysning, Telefon, Telegraf, sanitære Indretninger, moderne Butiker og mange Huse, byggede efter Civilisationens højeste Methoder. Der tales om at forene Jerusalem, Bethanien, Bethlehem, den galilæiske Sø, Samaria, Jeriko og andre mærkbare Steder med elektriske Sporvogne. Med Indførelsen af disse Nutidens Civilisations-Insignier, vil det gamle Palæstina snart forsvinde.

Det berettes, at en amerikansk Handelsrejsende, som for nylig besøgte Jerusalem og Beirut, paa en Dag solgte Varer for et Beløb af 3,800 Dollars eller lidt over 11,600 Kroner. Kommissions-Forretninger, hvor der udelukkende handles med amerikanske Varer, ere oprettede i næsten alle Stæder og Byer af Bigtighed i Palæstina og Syrien, og i mange Tilfælde bestyres de af dygtige amerikanske Forretningsmænd. I en Maaned i dette Aar importerede et af disse Huse amerikansk Læder til en Værdi af 700 Dollars (2,590 Kroner). Et andet Firma har etableret en amerikansk Mel-Forretning og forudfiger, at om nogle faa Aar vil Folket der i Landet fortære store Partier af denne Vare. Billige amerikanske Uhre efterspørges og sælges til de Indsødte, der betragte dem med stedse stigende Yndest.

Over to hundrede Fonografer sendtes for nylig dertil; Halvdelen sendtes til Damaskus og Resten til Jerusalem og omliggende Stæder. Der siges, at Muselmændene i Beirut, Jerusalem og Damaskus ere de bedste Kunder for Tale-Maskiner; de kjøbe dem nemlig til deres Haremer. Et Kommissions-Hus i Beirut har kjøbt en amerikansk Vejrmølle, som skal bygges paa Bakaafletten; man forventer, at der snart vil blive et vigtigt Marked for Vejrmøller i Syrien og Palæstina samt for al Slags kunstig Vandings-Maskineri. Rige Udlændinge prøve paa Bevillinger i nogle af Fortidens frugtbare Dale, og skulle det lykkes for dem, vil et Forsøg blive gjort paa at omdanne dem til „et Land, som flyder med Mælk og Honning“, som de vare før. Disse Udlændinge ere i de fleste Tilfælde Jøder og Ledere i den Bevægelse, som har Jerusalem's Gjenopbyggelse til Formaal, og hvorom Israels Zanwill og Andre have prædiket med saa stor Veltalenhed.

Skjøndt Zionismen endnu er i sin Begyndelse, har den allerede i en stor Grad omdannet det hellige Land. Det Bigtige paa Handelens og Industriens Omraader begynder at vise sig. Hvor længe vil det vare, før det vil opnaa Verdens gunstige Opmærksomhed, og det vil forstaaes bedre? Konger og Regenter ville sikkerlig i Tidens Løb blive interesserede i dets Fremgang.

(Deseret News.)

Hjemmets Arne.

(Mel.: There is music in the air.)

Paa fremmed Kyst og Bång
 Zions Sange ofte Lød;
 Men hvag var Tonens Klang
 Langt fra elsket Vennekjød.
 ∴ Dog i Tanken for mig laa —
 Og i Anden klart jeg saa' —
 Hjemmets Arne, Fredens Bo,
 Hvor min Sjæl kan finde Ro. ∴

Fra Hjemmets kjære Favn,
 Bort til hjerne Land i Nord,
 Jeg gik i Herrens Navn
 At forkynde Herrens Ord.
 ∴ Almagts Fader, med din Mand,
 Led mig stedse ved din Haand,
 At mit Kald jeg røgte maa
 Og mit Grinde forstaa. ∴

Naar Solens gyldne Stjær
 Sænker sig bag Bjergets Rand,
 Den hilser Kjære der
 Tæt ved Orkens hvide Sand.
 ∴ Haabets Stjerne klar og blid
 Vinker mig velkommen did,
 Hvor Familien ensomt bor,
 Skatten min paa denne Jord. ∴

Snart stillet er mit Savn —
 Gjensyns-Stunden er saa varm —
 Til Hjemmets fikre Havn
 Drager jeg med Haab i Barm.
 Tanken om dets Liv og Lyst
 Rører Hjertet i mit Bryst;
 Ej der findes noget Sted,
 Som mit Hjem kan ligned ved:
 Der er Manddoms Haab og Trøst,
 Barnets Liv og Glædens Røst,
 Husfru, Venner, alle dem,
 Jeg skal gjense i mit Hjem.

Forfattet af Anthon L. Skanckh i Trondhjem, Norge, i 1880.

Indhold.

Tale af Eldste Andrew Jensen	241	Afsløsning	250
Red. Bem:		Kontorets Adresse	250
Forskjellen mellem kjødelig Lyst og		Korrespondance	251
Kjærlighed	248	General-Konferencen i Kjøbenhavn	252
Ankomst og Betsikkelse	250	Zionisternes Kongres	254
Forflyttelse	250	Hjemmets Arne (Poesi)	256

Kjøbenhavn, 1902.

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanckh, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
 Trykt hos J. E. Vording (B. Petersen).